

[Jytte Andersen]

tisk sådan, at socialministerens forslag er 217,7 mill. kr. dyrere end det socialdemokratiske forslag. Og det er ikke bare Forældreforeningen FOLA, der for egen regning og risiko har lavet den beregning. Den er også godkendt i Socialministeriet, der siger, at der er hold i de beregninger. Ikke alene er det altså for dårligt, det er også for dyrt at løse det på den måde.

Jeg vil gerne takke hr. Carsten Andersen for støtten. Jeg forstod, at der var lidt uenighed om aldersgruppen, og det kan vi naturligvis snakke videre om i udvalget og prøve at nå til enighed om.

Til fru Aase Olesen, som var principielt enig både i foråret og nu, vil jeg gerne sige, at det jo har været så som så med udvalgsarbejdet. Vi havde debatten en af de sidste dage i maj måned. Vi har fået svarene i løbet af sommeren, og det er ikke nogen kritik af socialministeren eller nogen andre for den sags skyld, men forslagene falder jo væk, i det øjeblik vi starter en ny folketingssamling, og derfor har vi valgt at genfremsætte forslaget og få en fornyet debat.

Hvad angår efterlysningen af vores anvisning af finansieringsmuligheder, havde vi faktisk indbygget 300 mill. kr. i vores ændringsforslag til finansloven netop til dette formål. Vi har altså i vores finanslovsforslag, som Folketinget er bekendt med havde balance imellem udgifter og indtægter, medregnet forslaget til en finansiering af dette forslag.

Mon ikke vi kunne nå frem til en højere grad af enighed, når vi nu har næsten en hel samling foran os?

Det, der har været afgørende for os, er at få præciseret, at der er flertal for denne holdning – den holdning findes i øvrigt også på det svenske arbejdsmarked – og derfor synes jeg, når alt kommer til alt, at det har været en god debat.

Hr. Kofod-Svendsen siger, at børnene er et fælles ansvar, det er ikke kun et ansvar, som arbejdsmarkedets parter skal tage sig af, men det er også et politisk ansvar at sikre børnene nogle opvækstvilkår, som er rimelige, og som giver tryk, og lige præcis tryk-heden er nok det, der er allermost afgørende, når et barn er sygt.

Til allersidst tak til hr. Tinning. Jeg har forstået, at der er fuld tilslutning også ud fra den betragtning, at VS på et tidligere tids-

punkt har fremsat forslaget, så der skulle ikke være nogen problemer i at nå til enighed mellem SF, VS og Socialdemokratiet. Jeg har derfor endnu ikke opgivet håbet, hr. arbejdsminister, om at få overbevist det brede flertal om, at syge børn også er et politisk ansvar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 63:

Forslag til folketingsbeslutning om ændret og styrket Bedriftssundhedstjeneste (BST).

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 25/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Folketinget kender min og regeringens positive holdning til bedriftssundhedstjenesten og den indsats, som bedriftssundhedstjenesten gør. Folketinget er også bekendt med, at det er regeringens holdning, at bedriftssundhedstjenesten bør udbygges, så vi er i vores udgangspunkt enige.

Jeg håber, vi også er enige om det næste, nemlig at hvis vi skal lave en virkelig effektiv og ordentlig indsats på arbejdsmiljøområdet, herunder inden for det område, som bedriftssundhedstjenesten dækker, er der behov for, at det sker i samarbejde med og i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parter.

Da vi sidst havde et tilsvarende forslag til behandling, henviste jeg til, at der var et udvalgsarbejde i gang. Jeg håbede, at dette ud-

[Arbejdsministeren]

valgsarbejde havde været færdig noget før, men det er nu engang sådan med arbejdsmarkedets parter, at hvis man vil samarbejde med dem, er det somme tider nødvendigt at give tid, for at de kan nå frem til konklusioner i enighed. Derfor har vi givet arbejdsmarkedets parter den fornødne tid. Vi har accepteret, at sagen blev noget udskudt, og jeg vil gerne erkende, at jeg for nylig blev en lille bitte smule skuffet, da jeg blev klar over, at tiden altså ikke resulterede i enighed mellem arbejdsmarkedets parter, men resulterede i, at arbejdsmarkedets parter i arbejdsmiljørådet var uenige om bedriftssundhedstjenestens fremtid.

Det beklager jeg, men jeg er af natur optimist, så jeg har ikke givet op. Jeg venter nu på, at arbejdsmiljørådets formand skal komme med en indstilling til mig om bedriftssundhedstjenestens fremtid. Jeg venter på at få lejlighed til at drøfte den indstilling med mine embedsmænd med udgangspunkt i den positive holdning, som jeg startede med, og jeg håber så på, at det lykkes os at finde en model, som vi ved forhandling med arbejdsmarkedets parter kan opnå enighed om. For jeg tror, det er vigtigt, at vi får bragt parterne sammen i enighed, hvis det virkelig skal lykkes at lave arbejdsmiljøindsatsen.

Jeg tror, det ville være meget ulykkeligt for sagen, hvis vi gennemtvang en løsning, som den ene eller den anden part er modstander af, og derfor skal hele min indsats gå ud på i forbindelse med bedriftssundhedstjenesten at forsøge at være katalysator for, at arbejdsmarkedets parter kan nå frem til enighed om et forslag til udbygning af bedriftssundhedstjenesten.

På den baggrund beder jeg om forslagsstillerens forståelse for, at jeg ikke har lyst til at kommentere enkeltdele i forslaget; det kunne virke hæmmende på de bevægelsesmuligheder, jeg gerne skal have under de fremtidige forhandlinger.

Taanquist (S):

Den positive vilje er godt nok lidt svær at få øje på, men lad os nu se, efterhånden som dagen skrider frem, hvor positiv den er.

Vi kan tilslutte os det, der står i forslaget, og når jeg siger det på den måde, er det altså, fordi vi kan tilslutte os det, der står, men ikke er helt overbevist om, at det skal frem

på den måde. Vi tror ligesom arbejdsministeren stadig væk på, at arbejdsmarkedets parter må forsøge at løse disse problemer. Og hvad angår de enkelte punkter, vil jeg gerne henvise til det, jeg sagde, da vi behandlede et lignende forslag sidste år (Folketingstidende 1985-86 sp. 10061).

Men når jeg har sagt det om arbejdsmarkedets parter, vil jeg også godt sige, at den ene part efter vore begreber opfører sig en lille smule besynderligt, og jeg behøver vel ikke at sige, hvad det er for en part, jeg her tænker på. Jeg tænker bl.a. på det angreb, der har været fra arbejdsgiverne på styrelsesformen inden for bedriftssundhedstjenesten. Det tyder under ingen omstændigheder på, at man vil leve op til den ligepartsmedvirken, der burde være. De forslag, der nu kommer fra arbejdsgiverne om at ændre ledelsesformen, og som i praksis ophæver pariteten i bestyrelserne, er helt i strid med det, der blev vedtaget, da loven i sin tid blev gennemført.

Den anden del, jeg vil gøre opmærksom på, er spørgsmålet om, hvorvidt bedriftssundhedstjenestens personale har ret til at rapportere om de farer, det møder på de arbejdspladser, det besøger. Det er ganske grotesk, at det skulle være et problem. Jeg tror, det må være det eneste område i landet, hvor det ikke er det modsatte, der gør sig gældende, nemlig at det ville være strafbart at fortie det, hvis man på en eller anden måde opdager en situation, der kunne være farlig for menneskers liv og helbred. Det tror jeg i alle andre situationer ville være strafbart. Her gør man det altså strafbart for den, der gør opmærksom på, at der er en fare, som vedkommende helt i overensstemmelse med sine opgaver bliver opmærksom på ude på arbejdspladserne. Det synes jeg er en besynderlig holdning fra den ene af arbejdsmarkedets parters side. Og jeg synes ærlig talt, at arbejdsministeren er i temmelig dårligt selskab med den part – det går ud over alle grænser.

Vi tilslutter os altså forslaget, men jeg vil alligevel her gøre opmærksom på, at det, der er vigtigst lige nu, er, at vi får regeringen til at ratificere den ILO-konvention, som vi skal behandle under det punkt, der kommer efter dette på dagsordenen.

Jette Thomsen (KF):

[Jette Thomsen]

Det er nu anden gang i løbet af et år, at vi behandler et forslag fra SF om bedriftssundhedstjenesten, og forslagene er næsten enslydende. SF er åbenbart meget interesseret i, at bedriftssundhedstjenesten bliver styrket, og det er jeg glad for, for det interesserer også mig i allerhøjeste grad; jeg lader ikke én eneste chance gå fra mig for i arbejdsgiverkredse at påpege og forklare, hvor vigtigt og hvor godt et redskab virksomhederne har i bedriftssundhedstjenesten, og hvor megen hjælp de kan hente i disse centre. Det går langt bedre de allerfleste steder – jeg kender centre, der i dag har 2 måneders ventetid for at reagere på henvendelser fra de kunder, de har.

Derfor har jeg med megen spænding ventet på, at det specielle bedriftssundhedstjenest udvalg skulle blive færdigt med sit arbejde. Det er det nu, og jeg har hørt, at arbejdsmarkedets parter har været enige på rigtig mange områder.

Så er der et punkt med hensyn til bestyrelserne, og det forstår jeg egentlig godt. Det har ikke spor at gøre med, at man ikke er interesseret i, at arbejdsmarkedets parter begge skal være repræsenteret i det, men det har nu engang med det daglige arbejde at gøre, at disse to parter kan sætte hinanden skakmat uden i det hele taget at ville det, og jeg kender ikke én eneste bestyrelse, hvor formandens stemme ikke er udslagsgivende – bestemt slet ikke inden for LO-kredse og inden for A-pressen – så det forstår jeg ikke at man ikke har forståelse for. Men lad os nu se, hvad dette udvalg indstiller til arbejdsministeren; så har vi et helt andet grundlag at diskutere på. På et område, hvor arbejdsmarkedets parter skal arbejde så tæt sammen om det i hverdagen, vil jeg i hvert fald lade deres indstilling være meget afgørende for min videre stillingtagen.

Derfor må jeg afvise dette forslag, og det skal jeg også gøre på Kristeligt Folkepartis og Centrum-Demokraternes vegne.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Der kan vist ikke være nogen tvivl om, at der er et bredt flertal her i Folketinget, der synes, at bedriftssundhedstjenesten skal have en central placering i de arbejdsmiljømæssige foranstaltninger, men jeg går da også ud fra, at der i denne sag som i andre vil være et

bredt flertal for, at den indsats, man laver, skal være så effektiv som muligt, at vi skal have så meget ud af anstrengelserne som overhovedet muligt. Derfor synes jeg også, det er godt, at vi nu på baggrund af det arbejde, der har været med hensyn til bedriftssundhedstjenesten, får mulighed for at vente lidt på, at arbejdsministeren kan komme med en indstilling og nogle forslag i forbindelse med bedriftssundhedstjenesten. Jeg tror ikke, det nytter så meget, hvis man forcerer tingene stærkere frem, end hvad der passer til virkeligheden ude omkring.

Jeg tror – som fru Jette Thomsen også var inde på – at arbejdsgivernes og virksomhedernes samarbejde med bedriftssundhedstjenesten mange steder er begyndt at fungere bedre. Ikke desto mindre er det dog sådan, at man i forskellige sammenhænge hører, at især mindre virksomheder føler, at de har svært ved at få den fornødne glæde ud af bedriftssundhedstjenestens arbejde. Det siger også et og andet om, synes jeg, at selv om vi ikke skal sætte tingene i stå, skal vi vel nok lige være opmærksomme på, at de parter, der skal have glæde af den service, som bedriftssundhedstjenesten kan yde, også kan få forståelse for, hvad bedriftssundhedstjenestens arbejde går ud på.

Jeg kan altså tilslutte mig, at vi nu venter og ser på, hvilke muligheder der vil være på baggrund af det udvalgsarbejde, der er blevet foretaget. Jeg skal ikke tage stilling til de enkelte punkter i det, SF har stillet op, for det må også bero på de forskellige synspunkter, der er kommet frem under dette udvalgsarbejde. For øvrigt er der vel også grænser for, i hvert tilfælde i forhold til arbejdsmiljølovgivningens intentioner, hvor detaljeret vi skal gå ned i tingene herindefra og diktere i forhold til arbejdsmarkedets parter.

Estrup (RV):

Der er jo i alt væsentligt tale om en genfremsættelse. Der er kommet et nyt punkt 3 på, og der er kommet et indskud i punkt 5, men i det store og hele er det det forslag, som vi behandlede i foråret, og derfor kan jeg også henvise til, hvad jeg sagde i den forbindelse, og atter en gang understrege, at vi i det væsentlige er enige i forslaget grundprincipper, men at vi har nogle problemer, når det kommer til detaljerne.

[Estrup]

Allerede dengang gjorde jeg opmærksom på, at der var nogle spørgsmål, som vi syntes det var nødvendigt at få afklaret; det gælder normeringsspørgsmål, og det gælder størrelsen af BST. Vi er enige i, at man formentlig skal op på fire ansatte, før man kan få dækket det felt, som er nødvendigt for, at centrene kan komme til at fungere tilfredsstillende. Spørgsmålet er, om fire er tilstrækkeligt. En række af den slags spørgsmål synes vi det er nødvendigt at få afklaret, og det kan vi i sagens natur først få afklaret, når vi kender resultatet af udvalgsarbejdet.

Det er selvfølgelig den første begrundelse for at sige, at vi, når det drejer sig om de tre første punkter i forslaget, er enige med arbejdsministeren i, at vi må se, hvad der kommer fra udvalget. Men derudover er det så sandelig også nødvendigt at gøre et ekstra forsøg på at forlige parterne. Jeg tror, at alle, der har haft kontakt med BST, ved, at en effektiv indsats og en indsats, som virkelig opfylder målsætningerne, kun kan ske, hvis der er et tillidsforhold, og derfor synes jeg ikke, der må lades nogen bestræbelser uforstået med hensyn til at få parterne til at finde et enigt grundlag; det finder jeg i hvert fald er meget nødvendigt.

Når vi kender udvalgsarbejdets resultater og – forhåbentlig – har fået et heldigt resultat af bestræbelserne for at komme til enighed, vil vi også være i stand til at vurdere det, som jeg synes er et vigtigt spørgsmål, nemlig om vi i første omgang skal satse på en udbygning, der dækker alle, eller vi skal satse på en udbygning med det eksisterende princip, nemlig at det er de områder, hvor der er en erkendt arbejdsmiljømæssig risiko.

Der er efter min mening meget, der kunne tale for, at vi først må prøve at få centrene og de andre organer inden for BST til at fungere med den målsætning, vi har i øjeblikket. Lad os sørge for, at de nødvendige ressourcer bliver bevilget, sådan at det kan komme til at fungere, inden vi spænder buen så højt, at vi får alle lønmodtagere og alle ansatte med. Jeg vil i hvert fald gerne forbeholde mig min stilling på det punkt, indtil vi ser resultatet af udvalgsarbejdet.

Men jeg vil gerne med det samme understrege, at der er én del af beslutningsforslaget, som vi har en helt anden holdning til – det sagde jeg allerede i foråret – og det er spørgsmålet om oplysningspligt. Jeg vil gerne

forstærke det signal, jeg gav dengang: det er vigtigt, og det er nødvendigt, at vi på det punkt reagerer hurtigt, og at vi snart får nogle bestemmelser, som gør det til en selvfølge, at BST har både oplysningsret og -pligt, når den møder sundhedstruende fænomener i sit arbejde. Det synes jeg er noget helt nødvendigt.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Vi behandlede SFs forslag sidste gang i april, og arbejdsministeren afviste på det tidspunkt forslaget med, at der blev arbejdet i en partssammensat gruppe under Arbejds miljørådets BST-udvalg, at parterne skulle have ro til arbejdet, at arbejdsgruppen var godt i gang, at man sandsynligvis kunne nå frem til nogle enige indstillinger, og at der ville blive rig anledning allerede inden sommerferien til at tage en konkret drøftelse.

På spørgsmål herom fra VS svarede ministeren den 15. oktober – et godt stykke tid efter sommerferien – igen, at det var ministerens indtryk, at de forhandlinger, der foregik i det centrale BST-udvalg, gik godt, at man arbejdede for at nå frem til enighed, og at en indstilling kunne foreligge inden årets udgang. Nu er vi jo da et godt stykke inde i det nye år.

Jeg vil på denne baggrund gerne spørge ministeren, om han stadig mener, at tingene skrider godt frem i den partssammensatte gruppe under Arbejds miljørådets BST-udvalg, om tingene skrider så godt frem, at vi snart kan forvente at høre noget, eller sandheden ikke er den, at parterne ikke har kunnet blive enige om ret meget – undskyld, hvis ministeren indledte med at sige det; jeg kom ca. ét minut for sent, men så vidt jeg ved, går det ikke så godt. Fru Jette Thomsen gjorde nogle bemærkninger om, at man havde afgivet en enig indstilling. (*Indsigelse fra Jette Thomsen*). Nå, jamen hvis det er forkert opfattet, vil jeg endnu en gang spørge, hvordan det går.

VS støtter, som vi gjorde det sidste gang, SFs forslag. Vi har dog de samme indvendinger som sidst. Dengang sagde hr. Tommy Dinesen, at han var enig i vores indvendinger; de er dog ikke indarbejdet, hvilket jeg er skuffet over. Det drejer sig om, at VS mener, at BST skal sikres mulighed for at komme ind på alle tilsluttede virksomheder for at

[Elisabeth Bruun Olesen]

udføre opgaverne, at Arbejdstilsynet skal tildeles en plads som observatør i samtlige BST-bestyrelser, at BST skal have ret til at deltage i de tilsluttede virksomheders sikkerhedsudvalgsmøder, og at BST skal kunne blive tilkaldt af begge parter i en sikkerhedsorganisation.

Ministeren har på intet tidspunkt benægtet, at BST-bekendtgørelsen trænger til revision, men tiden går, og der sker ikke så forfærdelig meget. Så vidt jeg kunne forstå af TV-Avisen en aften – men det, der blev sagt i TV-Avisen, var måske forkert – blokerede arbejdsgiverne for en udbygning af BST. De private arbejdsgivere skulle være af den opfattelse, at der ikke er fremlagt nogen dokumentation, der viser, at det skulle være nødvendigt med en udbygning af BST, idet arbejdsgiverne principielt er af den opfattelse, at der ikke for tiden skulle være et behov for yderligere udbygning af BST.

Denne holdning er vi ganske uenige i, og hvis man tager arbejdsministerens redegørelse om arbejdsmiljø og vækst for pålydende, mener ministeren, at BST skal udbygges. Så lad os ikke endnu en gang høre på, at det arbejdes der med i udvalg, hvor der måske ikke sker så meget. Eller sagt på en anden måde: hvor hurtigt sker der noget?

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

I modsætning til ministre har medlemmer tilladelse til at forlade salen, når sagen behandles, men det ville have været nemmere, hvis fru Elisabeth Bruun Olesen havde været her, for jeg understregede, at vi stadig går ind for en udbygning, og at parterne er færdige. De var enige meget langt hen ad vejen, men så brød de i slutfasen. Nu venter jeg på en indstilling, nu skal vi se, hvor uenigheden er, og så vil jeg prøve at se, om vi ikke kan forlige parterne, sådan at vi får en enig indstilling, inden jeg kommer med et forslag.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil sige tak til ordførerne for de mange pæne ord, der har lydt til dette forslag. Jeg synes dog, der er én ting, der mangler – i hvert fald fra ministerens side – som hr. Estrup var inde på. Ministeren omtalte sidste gang tavshedspligten på baggrund af Sønderborg Yachtværft. Den blev der ikke sagt noget om nu, men jeg mener ærlig talt, det er

ret presserende, at man får gjort noget ved det.

Der foreligger nu fire rapporter om, hvordan BST-centrene virker – eller hvordan nogle af dem ikke virker – men sidste gang, da man afviste forslaget, sagde man: »Lad os nu vente, til den sidste rapport er kommet.« Den er kommet, og jeg har læst den. Det fremgår af den, at det ikke er blevet bedre, og så må jeg med den baggrund, jeg har fra det private arbejdsmarked, sige til mig selv: »Hvad med arbejderne?« Der bliver jo sagt mange pæne ord om forebyggelse, og hvad ved jeg, men hvad sker der, mens BST ikke fungerer, som den skal? Det synes jeg nok det var værd at gøre sig nogle overvejelser om. Ministeren har en evne til at glide af ved at sige nogle pæne ting, når der kommer et forslag. Det kan man gøre et stykke tid, men man kan ikke blive ved med det. Selvfølgelig er det vigtige i dette her, at arbejdsgiverne og arbejderne er nogenlunde enige. Det er også jeg enig i. Jeg mener ikke, man skal presse for mange ting ned over hovedet på folk på dette område, men man kan altså også komme til at skulle vente for længe, og derfor vil jeg gerne spørge både hr. Estrup og arbejdsministeren, hvor længe vi skal blive ved med at vente, før man griber ind, for hvis man ikke kan blive enig på området, må der gribes ind, hvis man mener noget med de pæne ting, som der bliver sagt og skrevet meget om, ikke mindst i arbejdsministerens redegørelse.

Der er mange ting i vejen med BST. En af de ting, der ikke er omtalt i rapporterne, men som jeg synes er værd at bemærke, er, at man kan få den opfattelse, at arbejdsgiverne tilslutter sig BST, men så håber på, at BST aldrig kommer ud på virksomhederne, for det var ikke derfor, de tilsluttede sig. De tilsluttede sig, for at den skulle holde sig væk.

Jeg er ikke den, der farer rundt og siger, at alle arbejdsgivere er nogle dårlige mennesker, og den slags, men der findes dårlige arbejdsgivere, lige så vel som der findes andre dårlige mennesker, og jeg ved, at BST har haft svært ved at gå ud og få de penge hjem, den skal. Jeg kender et eksempel, hvor BST havde tilmeldt 8 ansatte, men hvor der var 48; det fandt man ud af, den dag virksomheden skulle sælges. Den slags ting bør man på en eller anden måde gribe ind over for. Dette her kan ikke blive ved med at kø-

[Tommy Dinesen]

re, som det gør. Jeg ved ikke, hvor mange der har læst de fire rapporter – de ansatte inden for BST har vel i hvert fald – men det kan ikke være meningen, at der bare kan blive ved med at komme kritiske rapporter om BST, uden at man gør noget ved det. Hvor længe skal man vente? Det kunne jeg godt tænke mig at vide. Det spurgte hr. Taanquist også om, ligesom han var inde på, at Dansk Arbejdsgiverforening nu kører frem med, at den vil have lov til at bestemme over BST. Det håber jeg ministeren på et eller andet tidspunkt vil gå imod, for ellers mister BST nok noget af det, der er meningen med BST.

Man kan altid diskutere, om lovgivningen skal være strammere eller hvad. Fru Elisabeth Bruun Olesen var inde på, at vi ikke havde taget nogle ting med, som vi var delvis enige i, da vi behandlede det sidste gang. Det er rigtigt. Når jeg stort set har taget alle de ting med igen, der var med sidste gang, er det, fordi jeg regnede med, at de mange pæne ord, der blev sagt om det her, gjorde det nemmere at få tingene til at gå igennem.

Fru Jette Thomsen var også inde på interessen for miljøet og sagde noget om, at der var to måneders ventetid på betjeningen. Det synes jeg er et godt argument for at få BST til at fungere, for det er jo det, der er galt. Det er derfor, vi foreslår, at der i stedet for 1.250 skal være 1.000 arbejdstagere tilknyttet BST for hver én, der er ansat. Det er ikke bare for at få flere i arbejde, det er for at få noget effektivt ud af det. Det var et godt argument, fru Jette Thomsen kom med; det skal jeg da huske, når jeg kommer ud og diskuterer disse spørgsmål.

Fru Elsebeth Kock-Petersen var også inde på, at det skulle være så effektivt, og syntes, at vi gik for meget ned i detaljerne. Jamen når vi tager detaljerne med, er det, fordi det er de ting, der bliver peget på gang på gang, og derfor mener vi, det er nødvendigt på en eller anden måde at gøre opmærksom på, at det er disse ting, der er noget i vejen med.

Hr. Estrup satte også spørgsmålstejn ved, om der skulle være 4 ansatte, for at et center kunne komme til at fungere. Jeg tror, vi skal op på 6-7 stykker, og jeg tror, nogle af dem må slås sammen med andre, for det tværfaglige team, der skal være i BST, bør være så bredt som muligt, og jo flere forskellige der

er tilknyttet, desto mere må det blive til gavn for arbejderne i hvert fald.

Hr. Estrup var også inde på oplysningspligten. Jeg vil bede ministeren sige noget om oplysningspligten. Endelig sagde hr. Estrup, at der ikke skal lades nogen bestræbelser uforsøgt. Når hr. Estrup nu vil herop alligevel, vil jeg bede hr. Estrup fortælle os, hvor længe vi skal vente.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg skal først endnu en gang beklage, at jeg kom et minut for sent, men dog lidt drilende tilføje, at det har arbejdsministeren såmænd også gjort engang.

Men ministeren sagde jo faktisk også, at man ikke var blevet enig. Ministeren udtrykte det sådan, at man var nået frem til en enighed, der blev brudt i slutfasen. Det betyder altså, at man ikke er enig. Det betyder også, at der i dag er et stort svælg mellem parterne, så vidt jeg kan forstå, og jeg vil bede arbejdsministeren konkretisere, hvordan han vil fungere som katalysator og slå bro mellem parterne, når den ene parts principielle holdning er, at det slet ikke er nødvendigt med en udbygning af BST, og at der ikke for tiden skulle være noget yderligere behov for en udbygning. Hvordan kan man slå en bro over det, og hvornår regner arbejdsministeren med at den brobygning er færdig? Sidste gang fik vi først at vide, at det ville ske inden sommerferien, og så inden årets slutning. Hvad er tidsterminen nu?

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Hr. Tommy Dinesen stillede spørgsmålet: hvor længe skal vi vente? – lettere indigneret oven i købet. Det forstår jeg godt, for noget af det, der haster for BSTs fremtid, er selvfølgelig, at man får taget stilling til udbygningstakten, at man får nogle planer, som man kan rette sig efter. Det er baggrunden for, at man kan få det hele til at fungere.

Men jeg synes på den anden side, at det fremgår meget klart af de redegørelser, vi nu har fået, at det ikke er alle problemer, disse redegørelser kan løse. Jeg vil som et eksempel pege på det, som hr. Tommy Dinesen selv var inde på, nemlig størrelsen af BST-

[Estrup]

centrene. Jeg har den fornemmelse, som hr. Tommy Dinesen også har, at fire er i underkanten, men i den seneste rapport bliver der jo ikke nogen klarhed om det. Jeg vil gerne citere en ganske kort bemærkning fra redøgørelsen s. 163:

»Da undersøgelsen viser, at begge disse forhold er af betydning for BST-arbejdets kvalitet og nyttevirkning, kan man ikke ud fra disse resultater pege på hverken en minimumsstørrelse eller en maksimumsstørrelse.«

Det viser nogle af de problemer, vi er ude i, og derfor synes jeg, vi er nødt til at se, hvad udvalget kommer med. Men jeg vil gerne sige, at også vi nærer et ønske om, at vi kommer hurtigt videre.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Mange katalysatorer er kendetegnet ved, at man ikke i den tekniske videnskab kan karakterisere deres virkemåde, men kender deres effekt. Jeg vil forsøge, om jeg kan få en sådan effekt, uden at jeg i dag ved, hvordan jeg skal opnå den. Jeg vil bruge nogle kræfter på at se, om det ikke kan lade sig gøre. Det er også grunden til, at jeg vil undlade at kommentere enkeltheder i forslaget, uanset hvor mange gange jeg bliver bedt om det, for jeg vil have råderum i forbindelse med mine forsøg på at bringe parterne sammen, fordi jeg synes, det er så vigtigt for sagen, for bedriftssundhedstjenesten, for arbejderens miljø i fremtiden på arbejdspladserne, at arbejdsmarkedets parter ikke taler sig væk fra hinanden, men taler sig sammen i denne sag. Det er det, jeg vil beskæftige mig med. Hvornår? Lige så snart jeg har indstillingen fra Arbejdsrådsrådets formand, tager jeg fat på det.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Så vil jeg bede arbejdsministeren om at overveje, om det ikke ville være et godt argument at sige til dem, han skal forhandle med, at vi bliver nødt til at lovgive, hvis ikke de finder ud af det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 68:

Forslag til folketingsbeslutning om ratifikation af ILO-konventionen om bedriftssundhedstjeneste.

Af Taanquist (S) m. fl.

(Fremsat 27/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hr. Estrup kom under behandlingen af det foregående punkt på dagsordenen med en kommentar, der indebærer, at sagsbehandlingen af dette forslag må være fuldkommen identisk med det, der lige er sket. Det står nemlig klart, at konventionen ikke uden videre kan ratificeres fra dansk side, idet der ikke er fuld overensstemmelse mellem konventionen og de danske regler med hensyn til, hvem der skal omfattes af bedriftssundhedstjenesten.

Hvis vi vil fastholde det frie valg, som hr. Estrup efterlyste, i forlængelse af den dialog med arbejdsmarkedets parter og den efterfølgende lovgivning, som nok nødvendigvis må til – jeg håber, det var et svar til hr. Tommy Dinesen – er vi nødt til også at vente med at tage stilling til, om vi skal ratificere ILO-konventionen, indtil vi har taget stilling til, hvad vi ønsker her i Danmark. Det er den logiske konsekvens. Derfor vil jeg indskrænke mig til at klargøre et enkelt punkt i bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvor der henvises til, at den danske regeringsdelegation på arbejdskonferencen stemte for vedtagelsen af konventionen. Det er helt almin-